

TORN

TORN

SZÉTSZAKÍTVÁ

CARIAN COLE

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Carian Cole: *Torn*
First published in 2024 by Forever,
an imprint of Hachette Book Group, Inc.

Fordította
Perlényi-Chapman Eszter

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Daniela Medina

ISBN 978-963-636-640-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Carian Cole 2016
Cover copyright © Hachette Book Group, Inc. 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Perlényi-Chapman Eszter 2025

*Minden csodálatos olvasónak,
akik megváltoztatták az életemet.*

ELŐSZÓ

Kenzi

Szerelmem,

Sétálj velem az esőben. Csókolj meg a ködben.

Hadd öleljelek egész éjjel a susogó szélben.

*Várok rád. Dobálom az egycenteseket... és kérem,
hogy teljesüljenek a kívánságaim.*

Te vagy az egyetlen kívánságom. Mindig csak te.

Gyere vissza hozzám.

Harcolni fogok érted. Harcolni fogok értünk.

Legyek én a kívánságod... és én valóra váltom.

A rojtos szélű, merített papír fogása puha az ujjaim között, tökéletesen kopott és antikolt, és nagyon is tudatában vagyok annak, hogy gondosan, megfontoltan választotta ki ezt a papírt és a tinta színét. Mert tudja, hogy mennyit jelent nekem. Mert ismer *engem*. Úgy, ahogy senki más valaha is képes lenne vagy képes lett volna.

Újra és újra elolvasom a szavait, jóval azután, hogy már megjegyeztem őket, és a szívembe és a lelkembe égtek, de még mindig a kezemben tartom a kézzel írt üzenetet, és addig bámulom

a szavakat, amíg elmosódnak. Hallom a hangját, ahogy mondja őket – mély, mégis lágy és érzéki. *Nyers.*

Szeretem megérinteni a papírt, amiről tudom, hogy a kezében tartotta. Abban a kézben, ami egykor engem is tartott. Simogatott. Felébresztette a szenvedélyt és az olyan mély vágyat bennem, amit még mindig nem tudok elfelejteni.

És nem is akarok soha elfelejteni.

A kölnijének enyhe illata még ott van a papíron. Vagy talán csak annyira vágytam rá, hogy odaképzelttem. Akárhogy is, megnyugtató, és emlékeket ébreszt bennem.

Annyi emléket...

A szavait olvasva minden érzés feléled, mint amikor sav kerül egy soha be nem gyógyuló sebbe. Ő a másik felem, akinek köszönhetően dobog a szívem. A férfi, aki miatt minden érzést érzek, amit csak érezni lehet – és még annál is többet. A férfi, aki átölelt és szeretett életem szinte minden pillanatában. Nincs múltam nélküle és nincs jövőm nélküle. Egész egyszerűen ő az én világom. Kizárt, hogy valaha is továbblépjek egy olyan szerelemből, mint a miénk. Egymáshoz tartozunk. Mindig is tudtam ezt, és teljesen kimerültem a harcban, a tagadásban, hogy távol tartsam magam tőle, hogy elrejtsem – és biztos vagyok benne, hogy ő is így érez.

És most, azután, hogy távol voltunk... még mindig szeret. Még mindig hisz bennünk, és a szavai biztosítanak arról, hogy hajlandó megküzdeni a világgal érttem. Értünk.

Itt az ideje, hogy hazatérjek a szerelmemhez és a szívemhez. Az idő drága, és nem akarok többet elvesztegetni belőle.

Felemelem az asztalomon álló kis antik faládika fedelét, és előveszek egy égszínkéék papírlapot és a kedvenc rózsasaarany színű kalligráfias tollamat.

Tor, szerelmem...

A kívánságaim mindig is a tieid voltak, és mindig is azok lesznek.

Tiszta fejjel és erős szívvel jövök haza. Mostantól együtt fogjuk megvívni a csatáinkat.

Szeretlek. Olyan sokféleképpen szerettelek, és továbbra is szeretni akarlak, mindazokon a gyönyörű módokon, amiket még fel kell fedeznünk. Nem vagyok hajlandó többé rejtőzködni. Ha vannak olyanok, akik nem tudják elfogadni a különbségünket, akkor ez az ő döntésük, de én nem hagyom, hogy a véleményük vagy a gondolataik távol tartsanak tőled – életem szerelmétől. Csak annyit kérek, hogy óvatosan bánjunk apámmal, mert az ő szíve ugyanolyan értékes a számomra, mint a tiéd. Tudom, hogy te is így érzel.

Hívlak, amint berendezkedtem az új helyemen. Alig várom, hogy a karodban lehessek, és ígérem, hogy soha többé nem válunk el egymástól.

*Téged szeretlek a legjobban,
Kenzi*

A levelet összehajtom, egy borítékba teszem, ráírom Tor címét, és bedobom a sarki postaládába. Útban vissza a panzió felé le sétálok a vízpartra, és bedobom az egycentest, amit Tor küldött a levelével.

Mindazt kívánom, ami meggyógyítja a szívünket, és megadja nekünk – és mindenkinek, akit szeretünk – az örökkévaló boldogságot.

1. FEJEZET

Kenzi – egynapos

Toren – tizenöt éves

– Szeretnénk, ha te lennél a keresztapja – mondja Asher, miközben gyengéden a karomba helyezi az újszülött kisbabáját. El kell szakítanom a tekintetemet a kislány igéző szemétől, hogy felnézzek Ahserre a székből, amelyben a kisbabát ringatom.

– Én? – ismétlem, miközben a kórházi ágyra pillantok, ahonnan Ember fáradt, ám őszinte mosollyal ragyog felém.

– Igen, te – mondják mindketten egyszerre. – Ha te nem lennél, mi valószínűleg sosem találkoztunk volna – teszi hozzá Ember, és megragadja Asher kezét. – És nem lenne ez a gyönyörű kisbabánk. Tudjuk, hogy te majd mindig megvéded őt.

– Így van, cimbi. Mostantól te vagy Tor bácsi.

Nagybácsi vagyok. És a két legjobb barátom szülők. És mind rohadtul még tizenhat évesek sem vagyunk.

De Kenzi Allyster Valentine örökre megváltoztat minket. Szüksége volt ránk.

– Húha! Ez igazi megtiszteltetés, srácok. Nem kétséges, hogy mindig itt leszek számára.

Elnyomom a gyomromba nyilalló fájdalmat. Nem szereztem meg a lányt... de valami sokkal jobbat kaptam, amire nem is számítottam. Egy ajándékot egy apró kis kéz formájában, ahogy szorosan az ujjam

köré tekeredett, hatalmas szemei, mint a drágakövek, úgy néztek rám, mintha én lennék a legcsodálatosabb ember a világon, és először láttam meg azt a mosolyt, amiről azonnal tudtam, hogy szívszorító lesz.

Abban a pillanatban megszületett egy kapcsolat.

Ennyi volt.

Az övé voltam.

Az unokahúgom.

A keresztlányom.

Életem szerelme.

KENZI

Leugrom a motor hátuljáról, ujjaimmal megpróbálom kifésülni az összekócolódott, vállig érő hajamat. A szél brutálisan bánik a hajammal, és kevesebb mint öt perc alatt szénaboglyává változtatja, ha motoron vagyok. Megragadja a csípőmet, és magához húz, majd egy száraz csókot nyom az ajkamra, aminek olyan az íze, mint az út pora.

– Kenzi! – Egy mély férfihang zeng a kocsifelhajtó tetejéről, amitől mindketten összerezzenünk. – Ha még egyszer meglátom a seggedet annak a motornak a hátsó ülésén, akkor rohadt nagy bajban leszel!

Jason gyorsan elhúzza a kezét, ami már lejjebb kúszott a fenekemre.

– Szent szar, ez az apád? – kérdezi halkan motyogva.

Sóhajtok egyet, és megrázom a fejem. Az apám nem az a fajta, aki felemeli a hangját. Kivéve persze, ha énekel a színpadon. De sosem kint a kocsifelhajtón. És sosem rám.

– Nem, ez csak a nagybátyám.

Jason Torenre hunyorít, mielőtt a tekintete visszaszökkenne rám.

– Nem ez a fickó az, akié a motoros bolt a városban? Azt hiszem, tőle vettem a motoromat.

– De igen... bár igazából nem vagyunk rokonok. Ő apám legjobb barátja.

Tor közeledik felénk a kocsifelhajtón, fekete bőrcsizmája csak úgy dübörög a kövön, tekintetét a fiúra szegezi, akinek a keze az előbb még rajtam volt.

– Hallasz engem? – ujjával Jasonre mutat, kivarrt karizmai fenyegetően kidomborodnak. – Nem akarom még egyszer meglátni Kenzit azon a rohadt motoron.

– Igen, uram – válaszol Jason, láthatóan elsápadva.

– Jobb, ha bemegyek, mielőtt habzó szájjal kezd el beszélni. – Átdobom a vállamon a táskám pántját. – Jó szórakozást ma este a buliban!

– Eljöhetnél velem. – Az incselkedő csillogás a szemében és az enyhén felhúzott szemöldöke többre utal, mint egy egyszerű bulira. És ettől a lehetőségtől nekem fel-alá kellene ugrándoznom boldogságomban, mivel ő az egyik legdögösebb srác az osztályomban, de messziről sokkal érdekesebbnek tűnt. Mielőtt még megbizonyította volna, hogy nem tud csókolózni, és hogy nulla a társalgási készsége. Sokkal inkább maradok itthon, és olvasok, vagy lógok apám barátaival, akik átjönnek ma este, hogy tábortüzet rakjanak.

– Tényleg nem megy, Jase. Sajnálom. – *Nem sajnálom.* – Majd hívlak.

Mielőtt Jason válaszolni tudna, elindulok a hosszú, macskaköves feljárón, és villámokat szórok a tekintetemmel Torenre, ahogy elmegyek mellette.

– Hé, figyelj rám! – Megfordul, és utolér, miközben Jason elbogar az utcán. – Az a kölyök most kapta meg a motoros jogosítványát. Nem ülsz motorra olyasvalakivel, aki alig tud motorozni. Túlságosan izgága. Meg is halhatsz. Motorozhatsz velem, az apáddal vagy a nagybátyáiddal, de nem valami hülye kölyökkel.

– Csak úgy tíz kilométert mentünk, a sulitól hazáig. Ne kiabálj velem! Nem vagy az apám – vágom vissza.

– Majdnem az vagyok. Komolyan mondom, ne ülj fel arra a motorra!

– Rendben, Tor bácsi. Nem kell így bepörögni.

– Még csak közel sem vagyok a bepörgéshez. Még nem. – Előresiet, ahogy a házhoz közeledünk, és felmegy a hátsó terasz lépcsőjén, hogy kinyissa a konyhába vezető teraszajtót. Odabent teletömött bevásárlószatyrok sorakoznak a konyhasziget gránitlapján. Havonta kétszer apám szereti meghívni a barátait és a zenekara tagjait, hogy a kertben lógiának, egyenek, igyának pár pohárral, megmártózzanak a medencében, és zenéljenek egy kicsit. Általában Toren szokta hozni az ételt és az alkoholt, és mindent előkészít.

Segítenem kéne neki elpakolni, de nem vagyok a legjobb hangulatban. Egyedül akarok lenni, ezért eltűnök a hallon keresztül, fel a lépcsőn a hálósobámba, és becsukom magam mögött az ajtót. Miután lerúgom a cipőmet, az ágyra rogyok, és felbámulok a boltíves mennyezetre. Már csak egy hónap van hátra az érettségiig, és akkor megszabadulhatok a drámáktól, a kamu barátoktól, a részeges buliktól és a tapizós fiúktól, akik nem tudják, hogyan kell csókolózni.

Mit fogok akkor csinálni? Halványlila fogalmam sincs. Csak azt tudom, hogy távol akarok kerülni a sulitól és azoktól az emberektől.

Nem illek közéjük. Soha nem is illetem. A szüleim csak tizenöt évesek voltak, amikor megszülettem. Még ők maguk is középiskolások voltak, sőt ugyanabba az iskolába jártak, ahol most érettségizem. Néhányan a tanáraim közül őket is tanították, és persze az egész tanári kar tudja ezt. Kicsit bizarr belegondolni, hogy az anyukám terhes volt velem, és ugyanabban az osztályteremben ült, ahol most én. Talán ezért vagyok olyan okos – már magzatkoromban középiskolába jártam.

Elég híres emberek családjába születtem. A nagyapám népszerű énekes és dalszerző, a nagymamám pedig egy bestselleríró, aki több mint száz romantikus regényt írt, és közülük húszból tévéfilm is készült. A szüleim tizenhét éves korukban alapítottak egy rockzenekart, és mindketten ismert zenészek lettek. Apám zenekara, az Ashes & Embers*, most a három testvéréből és két unokatestvéréből áll. Én mindennek a közepén nőttem fel. Mire tízéves lettem, már nem voltak idegenek számomra a turnébuszok, a hangos koncertek, a drogok és a dráma. De mindezek ellenére szerettek és imádtak. Valójában mindenki kisgyereke voltam. Mindenki gondoskodott rólam. Nem rejtették el előlem, ami úgy általában folyt, és nem azért, mert a szüleim hanyagok vagy felelőtlenek lettek volna. Csak azt akarták, hogy részese legyek mindennek, amit csináltak. Még azelőtt kitettek bizonyos dolgoknak az életben, hogy azokat igazán megérthettem volna, de idővel mindent megértettem és feldolgoztam. Azt hiszem, ez idősebbé és bölcsébbé tett, mint kellett volna, és emiatt úgy éreztem, hogy nem tartom a lépést a korombeliekkel.

* Ashes & Embers: szójáték Asher és Ember nevével, ash (angol) = hamu, ember (angol) = parázs

Nem tartott sokáig, mire rájöttem, hogy vannak emberek, akik csak a rokonaik miatt akartak a közelemben lenni. Voltak, akik úgy tettek, mintha a barátaik lennének, hogy koncertjegyeket, pólókat, autogramot kapjanak, vagy megpróbálták megnézni a házunkat belülről – ami lehet, hogy nagy, és van egy kis stúdió is a földszinten, de semmi túl izgalmas nem történik itt. A fiúk úgy tettek, mintha kedvelnének, hogy aztán demókazettákat csúsztassak oda apámnak, vagy hogy találkoz-
zanak a szexi nőkkel az anyám zenekarából, a Sugar Kissből. A középiskolás lányok pedig remélték, hogy találkozhatnak a dögös rocksztár nagybátyáimmal, vagy ami még rosszabb, az apámmal. Soha nem tudtam, kiből bízhatok, vagy ki akar barátkozni velem, csak *miattam*. Szóval azonkívül, hogy a legjobb barátnőmmel, Chloéval, és apám húgával, Rayne-nel töltöm az időmet, többnyire csak itthon vagyok, és a családommal, a zenekarral és a barátaikkal lógok. Egyedül velük érzem jól magam.

A zsebem rezegni kezd, előveszem a telefonomat, és elolvasom az üzenetet.

CHLOE

Jason azt mondja,
hogy nem jössz ma este.

Nem, nincs kedvem bulizni.

CHLOE

Ugyan már! Péntek este van! ☺
Jasonnak nagyon tetszel.

Uh...

CHLOE

Ne szúrd el ezt! Abszolút elveszítheted vele az Sz-kártyádat! Kiba dögös!

Nem tudom, mi a fene az a kiba, és miért nem tudja Chloe leírni, hogy *kibaszottul*. De mindegy. Elfogadom őt, mert szeretem. Harmadikban találtunk egymásra, amikor őt a két anyukája hozta suliba az első nap, engem pedig az apám, aki már akkor is tele volt tetoválásokkal, és majdnem derékig ért a haja. És még mindig addig ér. Choét és engem összekötött, hogy mindketten kívülállók voltunk, míg a többi gyerek úgy került minket, mintha cirkuszi torzszülöttek lennénk.

Hagyd ezt az Sz-kártyát!
Már megszállottja vagy.

CHLOE

Rendben. Gyere el a buliba!
Ott leszek. Jó móka lesz.
Nem üldögezhetsz otthon folyton.

Ma tényleg nincs hozzá kedvem.

CHLOE

A buliban minden egyes csaj megpróbál majd összejönni Jasonnel.

Még csak két hete járunk.
Nem érdekel, hogy kivel kavár.

CHLOE

Pedig kéne, és majd érdekelni is fog.
Később írok. Szeretlek, csajszi!

Én is szeretlek

Semmi kedvem részt venni a versenyben, hogy elveszítsem a szüzségem az érettségi előtt, és semmiképp sem akarok egy strigula lenni egy srácnál, mielőtt elmegy a főiskolára. Eddig még semmit nem éreztem Jason csókjaitól. Egyelőre még elég boldogsággal tölt el átélni az e-book-olvasómon levő romantikus könyveket, amiket a nagymamám küldött. Elég szomorú, hogy a könyvekben lévő csókok sokkal izgalmasabbak, mint a való életben. Legalábbis számomra.

Zene, nevetés és hangok ébresztenek fel a szundikálásból, ami-be belecsúsztam, miután Chloével írogattunk – majdnem négy órával ezelőtt. Meglepő, hogy apám nem ébresztett fel, amikor kijött a stúdióból, de azt hiszem, végre megtanulta tisztelni a csukott ajtómat.

Felülve a telefonomra pillantok, és látom, hogy újabb üzenetet kaptam, ami egy órája érkezett.

JASON

A bulin vagyok. Eljöjtek érted?
Autóval, persze. 😊 Jó lesz!

Gyorsan küldök egy választ.

Kösz, de megvagyok.
Kicsit fáradt vagyok ma.
Holnap hívlak.

JASON

😊 Okés. Aztán hívj! 😊

Nem tudom, miért teszek meg mindent, hogy kerüljem, és miért nem próbálom meg jól érezni magam vele. Aranyos és a legtöbbször kedves. Népszerű. Mindenki szereti. Nem hiszem, hogy csak a koncertjegyekre pályázna, ami nagy előny. Hogy vajon csak egy strigula vagyok neki, vagy tényleg kedvel, az még mindig rejtély számomra. A csókjai pokoli unalmasak, de idővel még javulhat ebben, gondolom. Talán csak izgul?

Vagy talán velem van a baj.

Miután belebújok az edzőcipőmbé, elindulok lefelé, át a konyhán és az erkélyajtón a kertbe vezető teraszra. A nap már lenyugodott, de a kertet megvilágítják a különböző fények: a növények között szétszórva elrendezett tikifáklyák, a tűzrakóhelyen lobogó tűz és a földbe süllyesztett medence hűvös, kék fénye.

Nem titok, hogy apámnak rengeteg pénze van, mert a zenekara szuper sikeres, és ezt meg is érdemli. Egyszer sem kerültem kínos helyzetbe az apám miatt, vagy azért, ahogy a színpadon viselkedik. Nem iszik, nem drogozik, és nem fekszik le fűvel-fával. A nagybátyáimnak a bandában megvoltak a maguk örült pillanatai az évek során, de az apámnak nem. Ő komolyan veszi a hivatását.

Elkényeztetett vagyok? Nem igazán. Apám még egy autót sem vesz nekem, amíg le nem érettségizem, feltéve, ha az érettségiig megtartom a jó jegyeimet, és dolgozom, hogy kifizessem a benzint és a biztosítást. Van egy arany hitelkártyám, aminek a limitje valószínűleg lehetővé tenné, hogy vegyek egy kisebb szigetet, de nem élek vissza vele. Tisztelem az apámat és a bizalmat, amit belém fektet annyira, hogy nem örülök meg a plázában, és költsök ötezer dollárt sminkre és cipőre. Hiszem, hogy a bizalom egy ajándék, ahogy a szeretet is az. Bízni valakiben és szeretni

azt jelenti, hogy *hiszek benned*. És ennek a mélységét sokkal jobban értékelem, mint az anyagiakat. Az életben bármikor inkább a hitet választom, és nem a cipőket.

Körülbelül húsz ember van a kertünkben, páran a tűz körül, mások a teraszon lévő asztaloknál, néhányan pedig a pavilonban ülnek, akusztikus hangszereken játszanak és énekelnek. Az apámat a kőteraszra épített örült nagy grillsütőnél állva találok, steakeket és hamburgereket forgat a grillen.

– Hé, kölyök, éhes vagy? – kérdezi, amikor meglát.

– Nem, talán később.

– Van saláta is. – Az asztal felé mutat, ahol válogatott gyümölcsök és saláták vannak tálakba kirakva.

– Majd később veszek belőle. Nem vagyok igazán éhes.

Pár másodpercig rám pislog.

– Jól érzed magad? – Az arcára kiül a „fogalmam sincs, mit kezdjek egy tinédzser lánnyal, aki nem érzi jól magát, vagy esetleg fura hangulatban van” kifejezés.

Mosolyogva megérintem a karját, és közel hajolok, hogy egy puszit adjak az arcára.

– Jól vagyok, apa. Ettem fagyit hazafelé a suliból.

Hátralép egyet a forró grillsütőtől, és félresöpri hosszú, hullámos barna haját az arcából.

– Azzal a Jason nevű gyerekkel? A motoron?

Átkozott Toren és a nagy szája.

– Igen. De csak a sulitól jöttünk. Nem volt hosszú út. És mi a fene? Tornak el kell mondania neked mindent, amit csinálok?

– Nem, csak a hülyeségeket. – Rám vigyorog. – De igaza van. Tartsd magad távol a motortól! Nem akarjuk, hogy bármi bajod essen.

Mi. Engem mindenki és senki sem nevel.

Az apám nincs *Torennel*. Ő egymillió százalékig elkötelezett és szerelmes a feleségébe. Az anyámba – a tinédzserkori szerelmébe. De ő már elment, az apám pedig egy harminckét éves rocksztár egy tizenhét éves lánnyal, és próbál úgy tenni, mintha nem lenne összetört és elveszett, és nem állna a határán annak, hogy teljesen kicsússzon a talaj a lába alól. De én ennél jobban ismerem. Attól fél, hogy valami történni fog velem is. Hogy az egyik pillanatban még itt leszek, a másikban pedig már nem. És egyáltalán nem hibáztatom, hogy így érez, mert én is így érzek.

Ha egyszer elveszítettél valakit, akit szeretsz, mindenféle magyarázat nélkül, lezárás nélkül – egy kínzó bizonytalanságban ragadsz. Nem tudod, kapaszkodj-e abba a reménysugárba, hogy talán visszajön, vagy engedj a gyászodnak, és fogadd el, hogy elment. Tehát addig billegsz a kettő között, amíg lassan megőrülsz.

Nagyot sóhajtok. Nem tudok sokat gondolni az anyámra vagy beszélni róla anélkül, hogy ne borulnék ki, ezért a tagadást választottam, és nem nézek szembe a ténnyel. *Ő csak messze van. Mint egy hosszúúra nyúlt nyaraláson, ahol nincs térerő a mobilhoz.* Így könnyebb.

– Oké. Nincs több motorozás, apa. Megígérem. – Nem bánom, hogy lenyugtatom a túlzásba vitt védelmezését, mert nem érdemli meg, hogy még több stressz legyen az életében.

Széles vállai ismét ellazulnak, és olyan mosolyra húzza a száját, amitől felragyog az arca és megennyhül a tekintete. Ez az a mosoly, amit csak nekem és az anyámnak tartogat, és amitől elolvad a szívem. Az apám egy hihetetlenül gyönyörű férfi, a megjelenése olyan, hogy a nők megállnak és csak bámulják, a szemük tágra nyílik, eltájtják a szájukat, a szívük pedig hangosan kalapál. Néhányan még azt is kérik, hogy hadd érinthessék meg

a hosszú haját vagy a tetovált karját, míg mások csak nézni akarják, hogy megpillanthassák a tekintetében tükröződő lelkét. Az ember nemcsak látja a szépségét, hanem *érzi* is, mint egy meleg szellő, ami simogatja a lelket. Legalábbis egy újságíró így jellemezte őt, miután interjút készített vele.

Megtöltök egy kis tálat gyümölcsökkel, hogy boldoggá tegyem, majd észreveszem Tort, amint egyedül ül a medence szélénél. Átmegyek a kerten, megállok az egyik hűtőtáskánál, hogy útközben kivegyek egy sört. Egy másik helyi zenekar egyik gitárosa egy kerti nyugszékben ül közvetlenül a hűtőtáska mellett. Valószínűleg azért, hogy ne kelljen felállnia egy újabb üvegért.

– Mi a helyzet, Finn? – Lerázom a jeget az üvegről.

Válaszul felém billenti az italát.

– Kensington.

– Te őrzöd a sört? – cukkolom.

– Lehet, hogy igen. Ugye nem iszod meg azt? – Gyanakodva néz rám. – Úgy tudtam, hogy még nem vagy huszonegy éves, kislány.

– Nem, ez Torené lesz.

Egy vigyor jelenik meg az arcán.

– Hát, ha pincéernőt játszol, akkor én egy steaket kérek, véresen, sült krumplival.

– Szép próbálkozás, Finn!

Nevet, és hozzám vág egy chipset, ahogy elsétálok.

Toren még mindig a földön ül, és a medencébe bámul, amikor leülök mellé, és magam alá húzom a lábamat. A medence fűtött, de még senki sem ment bele. Még kora tavasz van, így a levegő egy kicsit túl hideg ahhoz, hogy a legtöbben úszni akarjanak. Néhány kóbor falevél úszik a víz felszínén, tetszik

nekem, hogy milyen békések, nem sülyednek le a víz alá, de nem is fújja el őket a szél. Csak lebegnek, súlytalanul és könnyedén. *Falevél akarok lenni.*

Átnyújtom Tornak a hideg üveget, ő pedig elveszi tőlem, és a kulcstartójával lepattintja a kupakot.

– Azt hittem, haragszol rám. – Hosszan kortyol egyet, mielőtt oldalvást rám pillantana. Már értem, miért félt tőle Jason. Tor kívülről úgy néz ki, mint egy kőkemény fenegyerek. Ő egy igazi férfi, egy gramm zsír sincs rajta, széles vállú, a teste kemény, mint a kő, mindkét karja ki van varrva a csuklójától a válláig. Hullámos, barna haja a válláig ér. Általában rövid lófarokba köti, hogy ne lógjon az arcába, amikor dolgozik, és ne gubancolódjon össze, amikor motorozik. Hírhedt a sötét napszemüvegről, amivel eltakarja még sötétebb szemét, és a kedvenc járgánya egy régi, egyedi gyártású Harley, ami olyan hangosan dübörög az úton, hogy az ember alig hallja a saját gondolatait, ha a közelben van. De Tor belül csendes. Mélyen elgondolkodó. Elképesztően gondoskodó és adakozó. Az apámmal ellentétben ő nyersen, szinte ijesztő módon jóképű. Chloe a két lábon járó orgazmus becenevet adta neki. Szerintem mostanában Chloe túlságosan is rá van kattanva a szexre.

Magam mellé teszem a tál gyümölcsöt.

– Ennél jobban ismersz engem.

– Nem kellett volna zavarba hoznom téged a fiúd előtt.

Átnyújtja nekem az üveget, én pedig belekortyolok. Nem szeretem a sör ízét, de néha-néha kortyolok belőle, és arra gondolok, hogy talán egy nap ez megváltozik, és ízleni fog, mint mindenki másnak. *De nem. Még mindig undorító az íze.*

– Ő nem a fiúm.

– Tényleg? Pár hete még nagyon izgatott voltál miatta. Tisz-
tán emlékszem a sikongatásokra és egy boldog táncra, amikor
randira hívott.

Enyhén zavarba kerülve sóhajtok fel az élénken lefestett emlék
hatására, és visszaadom neki a sört, ujjaink összeérnek a hideg,
nedves üvegen.

– Az voltam, amíg meg nem ismertem. Nincs ott semmi.
Nem érzek semmit. Nincs semmi érdekes benne. Ő csak...
uncsi. – Megjátszom, hogy kiráz a hideg.

Tor felnevet, és megrázza a fejét.

– Akkor ez a szar biztos ragályos. Pontosan ezt mondta Lisa
is nekem pár napja.

– Szakítottatok?

– Nem voltunk igazán együtt, Kenz. Csak megnéztük, hogy
hova fog ez jutni. Kísérleteztünk.

Kiveszek egy nagy, lédús epret a tálamból, és félbeharapom.

– Mit mondott Lisa?

Tor egy pillanatra felnéz az égre, mielőtt válaszolna.

– Hát, lássuk csak. Igazából volt egy egész listája. Azt mon-
ta, hogy nem adok eleget. Nem kommunikálok eleget. Túl rideg
és zárkózott vagyok. Túlságosan csendes. Túl sokat dolgozom.
Nem mosolygok eleget. Nem öltözöm szépen. – Megvonja a vállát.

– Ezt már mind hallottam.

– Nem vagy rideg, Tor bácsi. Egyáltalán nem. Csak nem
vagy az a típus, aki csak azért beszél, hogy beszéljen. Akkor
beszélsz, ha van valami mondanivalód. És Lisa talán csak azért
dühös, mert nem azt mondod, amit hallani akar.

– Úgy látszik, sosincs sok mondanivalóm, és sosem az, amit
hallani akarnak. Nagyjából ugyanezt mondta ő is nekem. – Tor
felemeli az állát, és a kert másik végében levő Sydney felé biccent,

aki az apámmal beszélget, hosszú, tűzpiros haja leomlik a hátán, akár egy sellőé. Sydni néni a basszusgitáros anyám zenekarában, és ő anyám legjobb barátnője. Továbbá Toren „se veled, se nélküled” barátnője az elmúlt tizenkét évben. Többnyire se nélküled.

De mostanában egy olyan nőnek látom, aki szerelmes az apámba, és ezt nem nagyon tudja titkolni.

Üdvözöllek a szappanoperában, ami az életem.

– Sydni is ezt mondta? – kérdezem.

– Sydni sok mindent mondott az évek során, de mindketten tudjuk, hogy mire megy ki az egész. *Én nem az apád vagyok.* Nem mosolygok úgy, mint ő, nem beszélek úgy, mint ő, nem nevettetem meg úgy, mint ő, nem vagyok olyan gazdag, mint ő. Soha nem leszek olyan jó, mint ő. Bla-bla-bla. Sydninek én csak egy koszos autószerelő vagyok, aki állatokat kerget. – Nagy kortyokban issza a sörét, és azt kívánom, bárcsak ne hoztam volna neki.

– Apának nem kell ő, Tor bácsi – mondom halkán, megpróbálom hatástalanítani a haragját. – Egyáltalán nem érdekli apát, csak mint barát.

– Tudom. Bassza meg, ezt mindenki tudja. De ez nem változtat azon, hogy *Sydni* mit érez.

– Talán ti ketten meg tudjátok oldani. Már eltelt néhány hónap, mióta szakítottatok, talán most már másképp érez. Néha el kell veszítened valamit, hogy megtanuld értékelni, tudod? Sydni tisztában van vele, hogy Lisával jártál. Talán ez egy kicsit felnyitotta a szemét. A féltékenység nagyszerű motiváció lehet.

Vigyor terül szét Tor arcán.

– Nagyon okos vagy, Kenz. De az a hajó már elment és elszüllyedt. Nem akarok olyasvalakit, aki valaki másba szerelmes. Bassza meg!

Egyetértek.

– Nem hibáztatlak. Ennél sokkal jobbat érdemelsz. Sydni hülye.

Nehéz ennyi embert szeretni. Boldognak akarom látni őket, de nem tetszenek azok a dolgok, amiket tesznek. Az anyám csalódna Sydniben, amiért üldözi az apámat, és amiért azt érezteti Torral, hogy nem elég jó. Szeretném apámat boldognak látni, és bár csodálom őt, amiért elkötelezett maradt anyám iránt, azon tűnődöm, meddig fogja kínozni magát azzal, hogy nem hajlandó továbblépni. De azt azért nem akarom, hogy Sydnivel lépjen tovább. Nem azért, mert nem kedvelem őt, nagyon is kedvelem. Hanem mert ez túlságosan bizarr. Sydni a felesége legjobb barátnője és a legjobb barátja exe.

Az emberek mély, sötét, zavaros tengerében élek. Néhányan talán tengeri csillagok, néhányan pedig cápák. Én csak billegek a kis tutajamon, figyelek és tanulok.

Csupasz karomat dörzsölgetem, térdemet a mellkasomhoz húzom, és nézem, ahogy apám otthagyja Sydnit, és az akusztikus gitárját fogva a pavilonba megy, hogy csatlakozzon a többiekhez, akik valami régi rockot játszanak. Sydni nem követi őt.
Helyes.

– Fázol?

– Egy kicsit – válaszolom. – Csak amikor fúj a szél, egy kicsit hűvös van.

Tor kibújuk a szürke, kapucnis pulóverből, amit a pólója fölött visel, és átadja nekem.

– Tessék, vedd ezt fel!

Tétovázom, mielőtt elfogadnám.

– Akkor te fogsz fázni.

Vág egy pofát, mintha túl menő lenne ahhoz, hogy megérezze a hideget.

– Én megvagyok. Vedd fel!

Elveszem tőle, belebújok, és megborzongok, de nem a hidegtől. A testének melege még mindig ott van a pulcsi szövetében, és úgy melegít, mint egy ölelés. Beledugom a karom a számomra túl hosszú ujjakba, és felhajtogatom a mandzsettát.

– Ez hatalmas. De köszönöm.

– Aranyosan nézel ki. Tartsd meg! Add az egyre növekvő gyűjteményedhez!

Nevetve nekidőlök a vállának, ő pedig a fejemnek támasztja a fejét néhány másodpercig, mielőtt elhúzódna, hogy befejezze a sörét.

Kislány korom óta gyűjtögetem Tor dolgait. Leginkább pólókat, bögréket, a régi öngyújtóit, a kifakult farmerdzsekit, amit még gimiben hordott, egy rugós kést, néhány baseballsapkát, egy bőrvet és hasonló ilyen-olyan cuccokat. Mindenféle furcsa dolgot elvettem, amik megtetszettek és meg kellett szereznem őket, csak azért, mert az övéi voltak. És Tor mindig hagyta, hogy az enyéme legyenek.

Ő is gyűjtött részeket belőlem. Csak még nem tudtam róla.